

Arrest

nr. 212 886 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat SELINOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 december 2015 België is binnengekomen, diende op 28 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 31 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 januari 2018 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 21 november 2017 in Frankrijk (Eurodac).

1.3. Op 23 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 22/01/2018

Overdracht CGVS: 22/02/2018

U werd op 16 mei 2018 van 09u30 tot 13u00 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Pashto machtig is. Uw raadsman, meester VERMEERSCH (loco meester Micholt), stond u bij tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U, N.K.S., bent een Afghaan van Pashtou origine behorend tot de Stanikzai-stam. U bent een soennitische moslim van 21 jaar. Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast begrijpt u ook Dari, Engels en Frans. U woonde vanaf uw geboorte tot uw vertrek onafgebroken in uw dorp Toorgar dat in het district Surobi van de provincie Kabul gelegen is.

Uw oudere broer Z. werkte sinds het begin van het Karzai regime, dus sinds ongeveer vijftien jaar al, voor de Afghaanse overheid. Hij werkte eerst voor het districtschief van Surobi. Later werd hij gepromoveerd en kreeg hij een functie bij de Afghaanse inlichtingendienst (NDS). Uw broer arresteerde enkele talibanleden, onder wie ook de broer van de moellah van de moskee in uw dorp. Later in een andere operatie samen met de buitenlandse troepen werd deze broer van de moellah gedood. De moellah beschuldigde uw broer hiervoor verantwoordelijk te zijn. Om wraak te nemen op hem kwam hij samen met nog andere talibanleden naar uw huis en ontvoerde u voor de ogen van uw familie naar een berg. U werd daar zeventien dagen lang opgesloten. Uw vader kwam u één keer bezoeken maar het lukte hem niet om de talibanleden te overtuigen om u vrij te laten. Na zeventien dagen gingen de talibanleden die in dat huis woonden weg voor een gevecht. U bleef achter met de vrouwen en ontsnapte meteen. U ging naar uw huis vanwaar uw vader u meteen naar Kabul stuurde. U bleef samen met uw broer vijftien dagen in Kabul bij zijn vrienden. Daarna verliet u samen met uw broer het land. In Iran raakten jullie elkaar kwijt. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hem. U zette uw reis alleen voort. Op 4 december 2015 kwam u in België aan waar u op 28 december 2015 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de kopie van het taskara van uw broer, het certificaat van de opleiding die uw broer volgde, een appreciatiebrief geadresseerd aan uw broer, een handgeschreven brief, medische verslagen uit België, twee foto's en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden neer.

Op 31 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België en trok naar Frankrijk waar u onder de naam N.K.A. een verzoek tot internationale bescherming deed. De Franse autoriteiten oordeelden dat België verantwoordelijk was voor uw procedure en u keerde daarom terug naar België waar u op 22 januari 2018 opnieuw een verzoek tot internationale bescherming indiende. U erkent dat u niet de waarheid vertelde tijdens uw eerste procedure. U behoort eigenlijk tot de stam Ahmadzai en verklaart nu sinds de leeftijd van 3 à 4 jaar in Pakistan te hebben geleefd als Afghaanse vluchteling. U bent 4 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan naar Afghanistan teruggekeerd. U verbleef in het dorp Jagdalak in het district Surobi van de provincie Kabul en ging op zoek naar werk. Toen u cricket speelde met leden van de Afghaanse politie deed zich een incident voor. De match werd onderbroken door een verrassingsaanval van de taliban. U verschool zich in de post van de politie en werd gezien toen u na het gevecht tevoorschijn kwam. De taliban gingen naar u op zoek. Zij geloofden dat u aan de zijde van de Afghaanse politie tegen hen had gevochten. U kwam dit te weten toen u de volgende dag na een bezoek aan Kabul terugkeerde naar uw dorp. Uw oom had besloten dat het niet langer veilig was voor u om in Afghanistan te blijven en u kon ook niet terugkeren naar Pakistan. Na een kort verblijf in het districtscentrum bent u samen met twee andere jongens in dezelfde situatie uit Afghanistan vertrokken.

U vreest bij terugkeer door de taliban te worden gedood.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: een tweede taskara, een Pakistaanse "Proof of Registration"-kaart, een diploma middelbaar onderwijs, 3 schoolrapporten, 2 certificaten van een cursus Engels, een brief van het ministerie van handel en industrie, de stemkaart, het taskara en de vluchtelingenkaart van uw vader, het taskara van uw oom, en de enveloppe waarmee deze documenten naar u werden verstuurd. Uw advocaat heeft op 17 mei 2018 een brief gestuurd met opmerkingen over uw dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven en omdat de provincie Kabul, uw regio van afkomst, niet werd beschouwd als gebukt gaand onder een gewapend conflict met een reëel risico voor burgers op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld. Na onderzoek blijkt dat de nieuwe elementen die u hebt aanbracht in uw tweede asielaanvraag de initiële beoordeling van uw nood aan bescherming niet kunnen wijzigen.

Gevraagd naar uw vrees ten opzichte van Afghanistan, antwoordt u nog steeds dat u de taliban vreest (CGVS, p.23). U heeft de vorige keer evenwel gelogen over de reden dat u de taliban vreest: zij zouden u zoeken omdat u bij een verrassingsaanval van de taliban dekking zocht in het gebouw van de politie. Deze verklaringen zijn echter volledig ongeloofwaardig.

Om te beginnen moet worden gewezen op uw aangetaste geloofwaardigheid. Daar waar het Commissariaat-generaal eventueel zou kunnen begrijpen dat u op basis van dubieuze adviezen probeerde om uw verblijf in Pakistan te verhullen (CGVS, p.11,21), dient echter te worden opgemerkt dat u niet gewoon daarover heeft gelogen. U gaf een andere geboortedatum en geboorteplaats op, stelde de scholing die u had genoten verkeerd voor, verzong de dood van uw moeder en verzweeg de dood van uw vader, legde valse verklaringen af over een fictieve broer die vermist was en ontkende het bestaan van uw werkelijke broers en zussen en verdraaide zo uw familiesituatie, loog over het profiel van uw broer en de reden van uw vertrek uit Afghanistan en legde valse verklaringen af over de contacten met uw familie in Afghanistan vanuit België. Deze verregaande vorm van fraude roept ernstige vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid en maakt dat niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u heden aflegt. Naast de cruciale bedrieglijke verklaringen over uw identiteit en uw levenssituatie, verzong u tijdens de eerste procedure bovendien een asielrelaas over uw vrees ten overstaan van Afghanistan. U liet niet enkel een element van uw levensomstandigheden weg, u manipuleerde doelbewust uw identiteit en familiaal netwerk en bereidde een verhaal voor met de bedoeling de Belgische asielinstanties te misleiden in de beoordeling van uw nood aan bescherming. Dat u dit gedaan zou hebben terwijl u een oprechte vrees voor vervolging vanwege de taliban koestert door hetgeen u persoonlijk was overkomen, is weinig aannemelijk, zeker omdat ook in uw huidige versie van de feiten uw verblijf in Pakistan geen relevant element is voor uw vrees ten opzichte van Afghanistan. Uw uitleg dat u vertrouwdde op de smokkelaar omdat de asielprocedure voor u onbekend terrein was (CGVS, p.21), kan niet overtuigen. Het valt immers niet te rijmen dat u zorgvuldig de versie van de smokkelaar zou instuderen en toch blijft volhouden dat u geen idee had van wat er tijdens uw gehoor ter sprake zou komen. Bovendien moet erop gewezen worden dat er u van bij het begin van de procedure werd uitgelegd wat er van u verwacht wordt en dat u de waarheid moest vertellen, dat u na uw aankomst in 2015 lange tijd in een opvangcentrum hebt verbleven temidden van andere personen die de procedure doorlopen, en dat u werd bijgestaan door een advocaat. Zeker van iemand

die 12 jaar lang naar school is geweest (CGVS, p.7) kan niet aanvaard worden dat u onwetendheid inroept om uw daden te verschonen.

Dat u geen treffelijke reden hebt kunnen geven waarom u op tal van punten de ware toedracht verborgen hield, is dus wel degelijk van dien aard om afbreuk te doen aan uw overtuigingskracht. Aansluitend hierbij moet er ook verwezen worden naar de vaststellingen dat u zowel bij DVZ (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 14) als op het CGVS (CGVS, p.9) ontkende dat u België had verlaten. Het is pas wanneer de protection officer u confronteerde met uw vingerafdrukken in het buitenland, dat u de tolk onderbreekt en beweert dat u niet de kans kreeg om toe te lichten dat u België had verlaten behalve wanneer u naar Frankrijk was gegaan om daar bescherming te vragen (CGVS, p.9). Dat u plotseling na het horen van de volgende vraag die in het Engels aan de tolk werd gesteld, een taal die u begrijpt, probeert om uw antwoord van "nee" naar "ja" om te buigen (CGVS, p.9), is dan ook een verdere indicatie van het gebrek aan ernst en oprechtheid waarmee u deze procedure bejagent. U geeft pas dan toe dat u in Frankrijk wel degelijk een verzoek tot bescherming deed nadat u in België een negatieve beslissing kreeg (CGVS, p.10), hoewel u dit had ontkend wanneer u expliciet werd gevraagd of u ooit in een ander land asiel had aangevraagd (CGVS, p.9). Ook deze bedrieglijke verklaringen tonen duidelijk aan dat uw herhaalde eed niets dan de waarheid te zullen zeggen (CGVS, p.11,21) niet oprecht zijn.

Verder moet opnieuw gewezen worden op de vage verklaringen over het ogenblik waarop de door u beweerde feiten zich zouden hebben afgespeeld. Van iemand met uw profiel, die 12 jaar lang naar school is gegaan, mag toch redelijkerwijs worden verwacht dat die dergelijke ingrijpende gebeurtenissen uit zijn leven kan situeren in de tijd. Toch kan u niet eens bij benadering zeggen wanneer u van Pakistan bent teruggekeerd naar Afghanistan. U verwijst daarvoor naar de datum op de brief die u voorlegt (CGVS, p.8). Aangezien u nu erkent dat de mensensmokkelaar u tijdens de vorige procedure van een bundel valse documenten had voorzien, mag aangenomen worden dat u toch beseft dat uw overtuigingskracht in de eerste plaats op uw verklaringen rust. Ook over uw vertrek uit Afghanistan legt u uiteenlopende verklaringen af: u zegt eerst dat u in de derde, vierde, vijfde of zesde maand van 2015 uit Afghanistan bent gevlucht (CGVS, p.8) en krabbelt dan terug door toe te voegen dat u eigenlijk helemaal niet zeker bent of u bent gevlucht in 2014 of 2015 (CGVS, p.9). Bij DVZ verklaarde u tijdens het eerste verzoek eerlijk te zijn geweest over uw reisweg, minus een oponthoud van 3 maanden in Turkije die u had weggelaten (DVZ, Verklaring volgens verzoek, vraag 15). Op het Commissariaat-generaal schetst u plots weer een heel ander beeld: u zou eerst tweeëneenhalve maand in Iran zijn geweest, waarna u 9 maanden in Iran bent geweest (CGVS, p.9). Dat u er niet eens in slaagt om uw vertrek uit Afghanistan consistent in de tijd te situeren, is een verdere indicatie dat uw verklaringen niet stroken met de werkelijkheid. Dat u niet voldoende vertrouwd bent met de inhoud van de documenten die u voorlegt om zelf te kunnen aangeven wanneer deze werden opgesteld, versterkt deze indruk.

Ook uw verklaringen over de noodlottige cricketmatch zijn weinig aannemelijk. U zou verrast geweest zijn door een plotse aanval van de taliban en dekking gezocht hebben in de politiepost met enkele andere jongens van het dorp. Toen u na het gevecht tevoorschijn kwam zou u gezien zijn door de mensen van het dorp, waarna de taliban dacht dat jullie aan de zijde van de arbaki's tegen hen gevochten hadden (CGVS, p.17-18). De taliban beschikken over een uitgebreid inlichtingennetwerk. Zij zijn doorgaans goed geïnformeerd. U beaamt dat als u zegt dat de taliban iedereen daar kennen, zelfs de kinderen in de huizen (CGVS, p.19). Dat zij u, een werkzoekende dorpsgenoot, zouden beschuldigen van gewapende strijd in dienst van de regering is dus eigenaardig. Volgens uw verklaringen zijn de arbaki's, de lokale politie, mensen uit uw eigen dorp (CGVS, p.17). Logischerwijze zouden dorpelingen dan toch op de hoogte zijn van wie de arbaki's in uw dorp dan precies zijn. Het zou de taliban dan ook weinig moeite mogen kosten om dit te weten te komen. U vertelt hoe u op de loop ging en zich in de politiepost schuil hield (CGVS, p.17). U maakt er geen melding van dat u actief aan de gevechten deelnam en dus valt moeilijk te begrijpen dat men u ervan zou verdenken schoten te hebben gelost nadat het gevecht was afgelopen. Het zou de taliban tenandere niet zijn ontgaan dat zij het vuur openden op een groepje cricketspelers. Dat deze mensen een schuilplaats zouden opzoeken wanneer zij beschoten worden is dan ook heel begrijpelijk. Dat de talibanstrijders op basis daarvan tot de slotsom zouden komen dat u een arbaki was, is niet erg plausibel. U besloot na afloop van het gevecht de 20 minuten lange wandeling naar uw huis zo te laten, en in het dorp te overnachten (CGVS, p.18). Daarbij kan worden aangestipt dat u kennelijk ook geen contact hebt opgenomen met uw familieleden in het dorp, aangezien uw oom van uw vrienden te horen kreeg dat u ongedeerd was gebleven en de volgende dag naar de stad Kabul was vertrokken (CGVS, p.18,20). Dat u in die omstandigheden naliet om uw familie gerust te stellen, wekt verwondering, zeker aangezien u benadrukt nooit eerder een vuurgevecht te hebben overleefd (CGVS, p.17). Uw oom onderschepte u bij terugkeer uit de stad, en u overnachtte het districtscentrum van Surobi met de twee andere jongens die zich verschild hadden in

de politiepost, en die ook aan de zoekacties van de taliban waren ontkomen (CGVS, p.18). U hebt bij DVZ nochtans verklaard dat u na dit incident een tijdje naar Pakistan was gegaan, en bij terugkeer in Afghanistan door dorpsgenoten werd gewaarschuwd dat de taliban u zochten (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15). Dat is natuurlijk een aanzienlijk verschil. Daar waar u denkt dat de taliban u ook zochten omdat u op zoek was naar werk en meedeed aan een examen om voor een ministerie te gaan werken, moet worden opgemerkt dat u niet geslaagd was voor het examen toen u de eerste keer deelnam en de tweede keer niet eens mocht beginnen omdat u niet het geschikte diploma had (CGVS, p.18-19). Aangezien u op geen enkel ogenblik voor de Afghaanse overheid hebt gewerkt, is het niet aannemelijk dat u op deze manier door de taliban zou worden beschouwd als hun vijand. U bevestigt ook dat de andere jongens niet naar een overheidsjob zochten, en alleen door hun aanwezigheid in de politiepost gezocht werden (CGVS, p.19). In elk geval lijken de taliban al snel alle belangstelling voor u te zijn verloren: na uw vertrek is uw oom naar de taliban gegaan en kreeg hij de boodschap dat hij u moest vinden en uitleveren (CGVS, p.19). Hij heeft sindsdien klaarblijkelijk geen problemen meer gekend, volgens u omdat de taliban een probleem hebben met u en niet met hem (CGVS, p.20) en uw oom woont nu nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS, p.19-20). Dat de taliban in eerste instantie zoveel moeite doen om u te zoeken, en weigeren te luisteren naar mannen van aanzien in de gemeenschap die het voor u opnemen (CGVS, p.20), en toch geen verdere moeite doen, kadert niet in een logisch geheel.

De slotsom van alle bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde feiten en dat u dus niet aannemelijk hebt gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. In de eerste plaats houden deze geen enkel verband met de door u beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek. Verder moet worden opgemerkt dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). U geeft ook toe dat u tijdens uw vorige procedure gebruik hebt gemaakt van vervalste documenten (CGVS, p.5). Dat u de authenticiteit van deze documenten benadrukt door te wijzen op het volgnummer dat erop staat, en dat blijkt te zijn als op het valse taskara dat de smokkelaar volgens u heeft gemaakt zonder ooit uw echte taskara te zien (CGVS, p.11) noopt eerder tot de conclusie dat ook deze documenten niet authentiek en betrouwbaar zijn. In elk geval verwijzen deze documenten naar uw identiteit en opelidingsniveau, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U bent immers na uw verblijf in Pakistan vrijwillig teruggekeerd naar deze regio (CGVS, p.7,8), die u eerder al had bezocht om uw papieren in orde te brengen (CGVS, p.10). Behalve uw schoonfamilie (CGVS, p.16) woont uw eigen familie ook nog steeds in Surobi (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15; CGVS, p.15,20) en bezit daar nog steeds gronden, die uw vader heeft gekocht voor zijn dood in 2006 (CGVS, p.13,17). Er is bijgevolg geen enkele reden om te denken dat uw verblijf in Pakistan een terugkeer naar uw land van nationaliteit, in casu Afghanistan, in de weg zou staan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u vertrouwd bent de naam van de Uzbinvallei, maar geen idee hebt waar deze ergens gelegen is (CGVS, p.23). Hieruit blijkt op voldoende wijze dat u zelf nooit in de Uzbinvallei hebt gewoond.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert drie middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."

Verzoeker bespreekt het begrip "*vluchteling*", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Hij voert aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van de taliban omdat hij door hen ervan beschuldigd wordt te behoren tot de Afghaanse lokale politie en betrokken was bij een schietincident tussen de taliban en de politie. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Wat zijn aangetaste geloofwaardigheid betreft, voert verzoeker aan dat, hoewel de commissaris-generaal in zijn beslissing beweert begrip te hebben voor de redenen waarom verzoeker valse verklaringen aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dit geenszins kan blijken uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming valse identiteitsgegevens en een vals vluchtrelaas opgaf die hij verkreeg van de smokkelaar. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker "*zich geen vragen [stelde]*" over de redenen waarom hij valse identiteitsgegevens kreeg, dat hij blind vertrouwde op de smokkelaar en om deze reden leugenachtige verklaringen aflegde. De commissaris-generaal heeft hier volgens hem echter geen rekening mee gehouden. Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal "*disproportioneel veel nadruk [legt] op de leugenachtige verklaringen*", ook al heeft hij tijdens zijn volgend verzoek om internationale bescherming de waarheid verteld en zijn medewerking verleend. Verzoeker is van oordeel dat zijn valse verklaringen een invloed hebben op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en citeert uit informatie van "*the Hungarian Helsinki Committee*" (verzoekschrift, stuk 4), waaruit volgens hem blijkt dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de geloofwaardigheid van de feiten te onderzoeken en niet de geloofwaardigheid van verzoeker. Hij mag dan ook geen internationale bescherming geweigerd worden op basis van zijn oorspronkelijke valse verklaringen. Verzoeker citeert verder uit informatie waaruit de invloed van mensensmokkelaars blijkt (verzoekschrift, stukken 5-7), waardoor hun beweringen makkelijker worden aangenomen door verzoekers om internationale bescherming.

(2) Verzoeker erkent tevens dat hij geen exacte data kan geven van bepaalde gebeurtenissen, maar benadrukt dat hij voor zijn vertrek naar Europa "*nooit echt heeft gelet op data en dagen*". Bovendien heeft verzoeker Afghanistan reeds drie jaar verlaten, zodat het normaal is dat hij zich bepaalde tijdstippen niet meer kan herinneren, hetgeen ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde informatie. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal vooringenomen is en "*extra druk op zijn schouders legt*" door erop te wijzen dat zijn geloofwaardigheid is aangetast. Deze motivering is echter onterecht en op zijn minst ontoereikend, gezien verzoeker heeft toegegeven dat de verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vals waren.

(3) Verzoeker betwist vervolgens de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de geloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten. Waar de bestreden beslissing stelt dat de taliban over een uitgebreid netwerk beschikt, merkt verzoeker op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud reeds aangaf dat hij nieuw was in het dorp, waardoor de taliban geen correcte informatie over hem had. Waar de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker niet voor de overheid werkte en enkel deelnam aan een examen om bij de overheid te werken, meent verzoeker dat zijn deelname aan het examen een indicatie vormt dat hij bij de overheid wil werken, hetgeen in combinatie met zijn uitspraken tegen de taliban, zoals die blijken uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, een voldoende aanwijzing vormde van zijn vijandelijke houding tegen de taliban. Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet

geloofwaardig is dat verzoeker zijn familie niet inlichtte na het incident, voert verzoeker aan dat *“De emoties en de angst van zo'n gebeurtenis kunnen echter het rationeel vermogen van mensen beïnvloeden. Het is niet aan verweerster om te bepalen hoe verzoeker zich had moeten gedragen in zijn specifieke situatie.”* Hij citeert hierbij uit informatie van UNHCR (verzoekschrift, stuk 3).

Verzoeker wijst er verder op dat, waar de bestreden beslissing stelt dat de taliban zijn oom niet meer lastigvalt, de taliban zich *“door niemand [laten] tegenhouden”*. Verzoeker werd bovendien niet ondervraagd over de contacten met zijn oom.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Verzoeker voert aan dat de context waarin hij zich bevindt in acht moet worden genomen bij het nemen van een beslissing. Hij acht het opvallend dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de ‘Potential Risk Profiles’ in de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van april 2016. Verzoeker meent dat hij een risicoprofiel als jongeman *“of fighting age”* bezit en volgens hem blijkt uit voormelde richtlijnen van UNHCR dat een persoon als verzoeker, ook los van zijn persoonlijk asielrelaas, een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, naast zijn reeds bestaande problemen met de taliban. Hij wijst er tevens op dat hij ook het risico loopt om door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd, waar de bestreden beslissing evenwel niet over motiveert.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij hiervoor in aanmerking komt omwille van zijn herkomst uit het district Surobi in de provincie Kabul. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om in een volatiele situatie de meest actuele veiligheidssituatie te beoordelen. Verzoeker wijst er verder op dat de bestreden beslissing motiveert dat het conflictgerelateerde geweld zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, terwijl verzoeker afkomstig is uit het district Surobi en aldus de actuele veiligheidssituatie van dit district dient te worden beoordeeld. Verzoeker citeert verder uit informatie van EASO en The Jamestown Foundation (verzoekschrift, stukken 9-11), waaruit blijkt dat Surobi één van de districten is waar het conflict het hevigst woedt, dat de taliban er aanwezig is en actief de veiligheidssituatie in de regio blijft ondermijnen, terwijl hun macht toeneemt in Afghanistan.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan, meent verzoeker dat er *“kan een vertekend beeld ontstaan zijn doordat de jarenlange onveranderlijke gewelddadigheid van het conflict geleid heeft tot een gebrek aan (inter)nationale verslaggeving. Nochtans kan niet beweerd worden dat het land veilig is.”* Hij verwijst hierbij naar informatie van The Guardian (verzoekschrift, stuk 12). Hij citeert verder uit informatie van EASO over de veiligheidssituatie van Afghanistan en meent dat volgens dit rapport *“terugkerende personen beschouwd worden als een risicogroep die in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus.”* Voorgaande informatie toont het reële risico op schade aan voor verzoeker bij terugkeer naar zijn regio van herkomst. Verzoeker citeert uit informatie van Norwegian Refugee Council waarom Afghansen niet kunnen terugkeren naar Afghanistan (verzoekschrift, stuk 13). Verzoeker citeert verder uit informatie van EASO, UNHCR, UNSC, International NGO Safety organisation, het European Country of Origin Information Network en de Ministeries van Buitenlandse Zaken van Nederland en België met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan (verzoekschrift, stukken 10, 15-19).

Hij besluit dat: *“Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen. Verweerster beroept zich op dit moment op een verouderde situatie terwijl het conflict aan een snel tempo escaleert.*

Bovendien is de interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio

teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengen. De levensomstandigheden blijven mensonwaardig en verbetering lijkt niet snel in zicht gezien het snel evoluerende conflict. Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

- een uittreksel van het rapport *“Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems”* rapport van UNHCR van mei 2013 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport *“Credibility assessment in asylum procedures”* van the Hungarian Helsinki Committee van 2013 (stuk 4);
- het artikel *“Hij wil, kan en durft niet terug naar Irak”* van Small Stream Media van 24 september 2008 (stuk 5);
- een uittreksel uit het rapport *“Credibility assessment in asylum procedures, Expert Roundtable”* van 14-15 januari 2015 (stuk 6);
- een uittreksel uit het rapport *“Smuggling of migrants”* van UNODC (stuk 7);
- een uittreksel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (stuk 8);
- een uittreksel uit het *“Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation – Update”* van EASO van mei 2018 (stuk 9);
- een uittreksel uit het rapport *“Country Guidance: Afghanistan: Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (stuk 10);
- een uittreksel uit het rapport *“Taliban demonstrates resilience with Afghan spring offensive”* van The Jamestown Foundation van 2 juni 2018 (stuk 11);
- het artikel *“Afghan leader's offer to Taliban a last-ditch gamble for peace”* van The Guardian van 28 februari 2018 (stuk 12);
- het artikel *“7 things you should know about the crisis in Afghanistan”* van *“Norwegian Refugee Council”* van 9 februari 2018 (stuk 13);
- een uittreksel uit het rapport *“2018 Humanitarian needs overview: Afghanistan”* van december 2017 (stuk 14);
- het rapport *“The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”* van de VN Veiligheidsraad van 27 februari 2018 (stuk 15);
- het artikel *“Afghanistan context analysis”* van *“The International NGO Safety Organisation”* (stuk 16);
- het artikel *“General security situation in Afghanistan and events in Kabul”* van *“European Country of Origin Information Network”* (stuk 17);
- een uittreksel uit het rapport *“Thematisch ambtsbericht veiligheidssituatie in Afghanistan”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2018 (stuk 18);
- informatie over Afghanistan van de website van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 19).

2.1.3. In een aanvullende nota van 6 november 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten:

- een uittreksel uit het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation. Update”* van mei 2018;
- een uittreksel uit het rapport *“Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis”* van juni 2018.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- het artikel *“Operations underway in Kabul's Surobi after last week's attack by militants”* van Khaama Press van 9 juli 2018 (stuk 20);
- het artikel *“Taliban militants critically wounded in an airstrike in Kabul”* van Khaama Press van 23 oktober 2018 (stuk 21).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt aangetast door de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming volledig afwijkende verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen, geboortedatum, geboorteplaats, familiale situatie, scholing, contact met zijn familie en vluchtmotieven en afwijkende documenten neerlegt ten opzichte van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Zo verzoeker erop wijst dat de commissaris-generaal geen begrip opbrengt voor het feit dat verzoeker op aanraden van de smokkelaar een valse identiteit, vluchtrelaas en documenten heeft opgegeven in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dat hij zich geen vragen hierover stelde en verwijst naar informatie over de invloed van smokkelaars, benadrukt de Raad dat verzoeker in de eerste plaats zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Het loutere feit dat verzoeker op aanraden van de smokkelaar bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd kan verzoekers manier van handelen niet zonder meer vergoelijken. Achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen bedrieglijke verklaringen immers niet toedekken. Dit geldt temeer nu in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaarde zich geen vragen te stellen bij het advies van de smokkelaar en blind op hem vertrouwde, gelet op verzoekers hoge scholingsgraad (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7). Verzoeker werd bovendien bij aanvang van de procedure aangemaand om de waarheid te vertellen, verbleef na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming gedurende lange tijd in een opvangcentrum omringd door andere verzoekers en werd bijgestaan door een advocaat gedurende de procedure, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich geen vragen zou stellen bij het advies van de smokkelaar. Het feit dat verzoeker zich in het eerste verzoek beriep om een vals relaas, wijst er in elk geval op dat verzoeker zelf geen feiten kon inroepen ter rechtvaardiging van de toekenning van een internationale bescherming. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoekers algehele geloofwaardigheid hierdoor in het gedrang komt. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden dat hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming zijn volledige medewerking heeft verleend, gezien verzoeker bij aanvang van de procedure en initieel tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende België te hebben verlaten en pas na confrontatie met zijn vingerafdrukken toegeeft dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk (Verklaring meervoudige aanvraag, stuk 18, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud; stuk 6, p. 9), hetgeen opnieuw verder afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker kan bovendien evenmin gevolgd worden dat de commissaris-generaal geen begrip opbrengt voor zijn situatie en disproportioneel veel nadruk legt op verzoekers leugenachtige verklaringen, zonder de geloofwaardigheid van zijn volgende verklaringen te onderzoeken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de commissaris-generaal verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaarde. Verzoeker werd tijdens een persoonlijk onderhoud op 16 mei 2018 in de gelegenheid gesteld om zijn nieuwe verklaringen over zijn identiteit, verblijfplaatsen en vluchtmotieven toe te lichten. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing bovendien gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. In deze kan verzoeker niet worden bijgetreden dat enkel zijn algehele geloofwaardigheid werd beoordeeld en niet die van zijn verklaringen, gezien verzoekers aangetaste algehele geloofwaardigheid slechts één motief betreft van de bestreden beslissing, die moet worden gelezen als één geheel. Ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs als één onderdeel van de motivering misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, dit wel is in samenhang met de andere motieven. In deze merkt de Raad op dat de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde vervolgingsfeiten, gelet op de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen en de vaststelling dat, indien verzoeker in Afghanistan daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had door de taliban omwille van zijn gepercipieerde samenwerking met de overheid, hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen toevlucht zou genomen hebben tot het uiteenzetten van een valse identiteit en vluchtrelaas dat gefabriceerd werd door de smokkelaar. Verzoeker kan dan ook niet ernstig

voorhouden dat hem enkel internationale bescherming werd geweigerd op basis van zijn oorspronkelijk valse verklaringen.

De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging vooreerst verder wordt ondergraven doordat verzoeker lacunaire, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het moment waarop hij Pakistan verliet en terugkeerde naar Afghanistan, het moment waarop hij vervolgens Afghanistan diende te ontvluchten en zijn reisweg voorafgaand aan zijn aankomst in België. Verzoekers verweer dat hij nooit gelet heeft op data en dagen en dat het normaal is dat hij zich dit niet meer kan herinneren omdat hij Afghanistan reeds drie jaar verlaten heeft kan niet dienstig worden aanvaard. De Raad merkt op dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij het tijdstip van zijn vertrek uit Pakistan en Afghanistan en zijn reisweg zo gedetailleerd en correct mogelijk weergeeft. Verzoeker brengt dan ook in onderhavige procedure geen bewijs bij van enige cognitieve moeilijkheden die hem zouden verhinderen om deze informatie te herinneren of correct weer te geven. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zijn vertrek uit Pakistan kon nagaan aan de hand van de door hem neergelegde documenten, hetgeen hij naliet te doen. Verzoekers desinteresse voor dergelijke essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat en omstandig gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten door de taliban omwille van zijn gepercipieerde samenwerking met de Afghaanse lokale politie en overheid ongeloofwaardig zijn, gelet op de vaststellingen dat (i) de taliban over een uitgebreid inlichtingennetwerk beschikt en door de dorpelingen kon geïnformeerd worden dat verzoeker geen deel uitmaakt van de lokale politie, (ii) verzoeker niet actief deelnam aan de gevechten en het aldus niet aannemelijk is dat hij ervan verdacht zou zijn om naderhand te hebben geschoten, (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban zou denken dat verzoeker tot de lokale politie behoort louter omdat zij het vuur openden op een groep cricketspelers en het aldus begrijpelijk is dat deze een schuilplaats zouden zoeken, (iv) verzoeker geen contact opnam met zijn familieleden om te laten weten dat hij ongedeerd was na het incident, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de nasleep van het incident en hoe hij uiteindelijk Afghanistan ontvluchtte, (vi) verzoeker enkel deelnam aan een examen voor de Afghaanse overheid maar op geen enkel ogenblik voor de Afghaanse overheid werkte, (viii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban momenteel niet op zoek is naar hem en dat zijn oom zonder problemen in zijn dorp kan verblijven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij nieuw was in het dorp en de taliban aldus niet over correcte informatie over hem beschikte, gaat verzoeker voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat de taliban, gelet op hun uitgebreid inlichtingennetwerk, door de dorpelingen kan worden geïnformeerd dat verzoeker niet tot de Afghaanse lokale politie behoorde. Wat verzoekers algemene bewering betreft dat het niet aan de commissaris-generaal is om te bepalen hoe hij zich moest gedragen in een bepaalde situatie, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn familie zou contacteren na het schietincident om hen te laten weten dat hij ongedeerd was. Verzoeker voert verder aan dat de taliban zich door niemand laat tegenhouden, doch hij gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban niet meer naar hem gevraagd heeft en zijn oom zonder problemen in het dorp is blijven wonen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 19-20), waaruit genoegzaam kan blijken dat de taliban niet langer naar verzoeker op zoek is. Uit deze verklaringen blijkt bovendien weldegelijk dat verzoeker nog contact heeft met zijn oom of op zijn minst contacten heeft in Afghanistan die hem de situatie aldaar kunnen uitleggen, zodat verzoekers verweer dat hij niet bevraagd werd over de contacten met zijn oom, geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Om te beginnen moet worden gewezen op uw aangetaste geloofwaardigheid. Daar waar het Commissariaatgeneraal eventueel zou kunnen begrijpen dat u op basis van dubieuze adviezen probeerde om uw verblijf in Pakistan te verhullen (CGVS, p.11,21), dient echter te worden opgemerkt dat u niet gewoon daarover heeft gelogen. U gaf een andere geboortedatum en geboorteplaats op, stelde de scholing die u had genoten verkeerd voor, verzong de dood van uw moeder en verzweeg de dood van uw vader, legde valse verklaringen af over een fictieve broer die vermist was en ontkende het

bestaan van uw werkelijke broers en zussen en verdraaide zo uw familiesituatie, loog over het profiel van uw broer en de reden van uw vertrek uit Afghanistan en legde valse verklaringen af over de contacten met uw familie in Afghanistan vanuit België. Deze verregaande vorm van fraude roept ernstige vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid en maakt dat niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u heden aflegt. Naast de cruciale bedrieglijke verklaringen over uw identiteit en uw levenssituatie, verzoon u tijdens de eerste procedure bovendien een asieltrelaas over uw vrees ten overstaan van Afghanistan.

U liet niet enkel een element van uw levensomstandigheden weg, u manipuleerde doelbewust uw identiteit en familiaal netwerk en bereidde een verhaal voor met de bedoeling de Belgische asielinstanties te misleiden in de beoordeling van uw nood aan bescherming. Dat u dit gedaan zou hebben terwijl u een oprechte vrees voor vervolging vanwege de taliban koestert door hetgeen u persoonlijk was overkomen, is weinig aannemelijk, zeker omdat ook in uw huidige versie van de feiten uw verblijf in Pakistan geen relevant element is voor uw vrees ten opzichte van Afghanistan. Uw uitleg dat u vertrouwd op de smokkelaar omdat de asielprocedure voor u onbekend terrein was (CGVS, p.21), kan niet overtuigen. Het valt immers niet te rijmen dat u zorgvuldig de versie van de smokkelaar zou instuderen en toch blijft volhouden dat u geen idee had van wat er tijdens uw gehoor ter sprake zou komen. Bovendien moet erop gewezen worden dat er u van bij het begin van de procedure werd uitgelegd wat er van u verwacht wordt en dat u de waarheid moest vertellen, dat u na uw aankomst in 2015 lange tijd in een opvangcentrum hebt verbleven temidden van andere personen die de procedure doorlopen, en dat u werd bijgestaan door een advocaat. Zeker van iemand die 12 jaar lang naar school is geweest (CGVS, p.7) kan niet aanvaard worden dat u onwetendheid inroept om uw daden te verschonen. Dat u geen treffelijke reden hebt kunnen geven waarom u op tal van punten de ware toedracht verborgen hield, is dus wel degelijk van dien aard om afbreuk te doen aan uw overtuigingskracht. Aansluitend hierbij moet er ook verwezen worden naar de vaststellingen dat u zowel bij DVZ (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 14) als op het CGVS (CGVS, p.9) ontkende dat u België had verlaten. Het is pas wanneer de protection officer u confronteerde met uw vingerafdrukken in het buitenland, dat u de tolk onderbreekt en beweert dat u niet de kans kreeg om toe te lichten dat u België had verlaten behalve wanneer u naar Frankrijk was gegaan om daar bescherming te vragen (CGVS, p.9). Dat u plotseling na het horen van de volgende vraag die in het Engels aan de tolk werd gesteld, een taal die u begrijpt, probeert om uw antwoord van "nee" naar "ja" om te buigen (CGVS, p.9), is dan ook een verdere indicatie van het gebrek aan ernst en oprechtheid waarmee u deze procedure bejegt. U geeft pas dan toe dat u in Frankrijk wel degelijk een verzoek tot bescherming deed nadat u in België een negatieve beslissing kreeg (CGVS, p.10), hoewel u dit had ontkend wanneer u expliciet werd gevraagd of u ooit in een ander land asiel had aangevraagd (CGVS, p.9). Ook deze bedrieglijke verklaringen tonen duidelijk aan dat uw herhaalde eed niets dan de waarheid te zullen zeggen (CGVS, p.11,21) niet oprecht zijn.

Verder moet opnieuw gewezen worden op de vage verklaringen over het ogenblik waarop de door u beweerde feiten zich zouden hebben afgespeeld. Van iemand met uw profiel, die 12 jaar lang naar school is gegaan, mag toch redelijkerwijs worden verwacht dat die dergelijke ingrijpende gebeurtenissen uit zijn leven kan situeren in de tijd. Toch kan u niet eens bij benadering zeggen wanneer u van Pakistan bent teruggekeerd naar Afghanistan. U verwijst daarvoor naar de datum op de brief die u voorlegt (CGVS, p.8). Aangezien u nu erkent dat de mensensmokkelaar u tijdens de vorige procedure van een bundel valse documenten had voorzien, mag aangenomen worden dat u toch beseft dat uw overtuigingskracht in de eerste plaats op uw verklaringen rust. Ook over uw vertrek uit Afghanistan legt u uiteenlopende verklaringen af: u zegt eerst dat u in de derde, vierde, vijfde of zesde maand van 2015 uit Afghanistan bent gevlucht (CGVS, p.8) en krabbelt dan terug door toe te voegen dat u eigenlijk helemaal niet zeker bent of u bent gevlucht in 2014 of 2015 (CGVS, p.9). Bij DVZ verklaarde u tijdens het eerste verzoek eerlijk te zijn geweest over uw reisweg, minus een oponthoud van 3 maanden in Turkije die u had weggelaten (DVZ, Verklaring volgens verzoek, vraag 15). Op het Commissariaat-generaal schetst u plots weer een heel ander beeld: u zou eerst tweeëneenhalve maand in Iran zijn geweest, waarna u 9 maanden in Iran bent geweest (CGVS, p.9). Dat u er niet eens in slaagt om uw vertrek uit Afghanistan consistent in de tijd te situeren, is een verdere indicatie dat uw verklaringen niet stroken met de werkelijkheid. Dat u niet voldoende vertrouwd bent met de inhoud van de documenten die u voorlegt om zelf te kunnen aangeven wanneer deze werden opgesteld, versterkt deze indruk.

Ook uw verklaringen over de noodlottige cricketmatch zijn weinig aannemelijk. U zou verrast geweest zijn door een plotse aanval van de taliban en dekking gezocht hebben in de politiepost met enkele andere jongens van het dorp. Toen u na het gevecht tevoorschijn kwam zou u gezien zijn door de mensen van het dorp, waarna de taliban dacht dat jullie aan de zijde van de arbaki's tegen hen gevochten hadden (CGVS, p.17-18). De taliban beschikken over een uitgebreid inlichtingennetwerk. Zij

zijn doorgaans goed geïnformeerd. U beaamt dat als u zegt dat de taliban iedereen daar kennen, zelfs de kinderen in de huizen (CGVS, p.19). Dat zij u, een werkzoekende dorpsgenoot, zouden beschuldigen van gewapende strijd in dienst van de regering is dus eigenaardig. Volgens uw verklaringen zijn de arbaki's, de lokale politie, mensen uit uw eigen dorp (CGVS, p.17). Logischerwijze zouden dorpelingen dan toch op de hoogte zijn van wie de arbaki's in uw dorp dan precies zijn. Het zou de taliban dan ook weinig moeite mogen kosten om dit te weten te komen. U vertelt hoe u op de loop ging en zich in de politiepost schuil hield (CGVS, p.17). U maakt er geen melding van dat u actief aan de gevechten deelnam en dus valt moeilijk te begrijpen dat men u ervan zou verdenken schoten te hebben gelost nadat het gevecht was afgelopen. Het zou de taliban tenandere niet zijn ontgaan dat zij het vuur openden op een groepje cricketspelers. Dat deze mensen een schuilplaats zouden opzoeken wanneer zij beschoten worden is dan ook heel begrijpelijk. Dat de talibanstrijders op basis daarvan tot de slotsom zouden komen dat u een arbaki was, is niet erg plausibel. U besloot na afloop van het gevecht de 20 minuten lange wandeling naar uw huis zo te laten, en in het dorp te overnachten (CGVS, p.18). Daarbij kan worden aangestipt dat u kennelijk ook geen contact hebt opgenomen met uw familieleden in het dorp, aangezien uw oom van uw vrienden te horen kreeg dat u ongedeerd was gebleven en de volgende dag naar de stad Kabul was vertrokken (CGVS, p.18,20). Dat u in die omstandigheden naliet om uw familie gerust te stellen, wekt verwondering, zeker aangezien u benadrukt nooit eerder een vuurgevecht te hebben overleefd (CGVS, p.17). Uw oom onderschepte u bij terugkeer uit de stad, en u overnachtte het districtscentrum van Surobi met de twee andere jongens die zich verschild hadden in de politiepost, en die ook aan de zoekacties van de taliban waren ontkomen (CGVS, p.18). U hebt bij DVZ nochtans verklaard dat u na dit incident een tijdje naar Pakistan was gegaan, en bij terugkeer in Afghanistan door dorpsgenoten werd gewaarschuwd dat de taliban u zochten (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15). Dat is natuurlijk een aanzienlijk verschil. Daar waar u denkt dat de taliban u ook zochten omdat u op zoek was naar werk en meedeed aan een examen om voor een ministerie te gaan werken, moet worden opgemerkt dat u niet geslaagd was voor het examen toen u de eerste keer deelnam en de tweede keer niet eens mocht beginnen omdat u niet het geschikte diploma had (CGVS, p.18-19). Aangezien u op geen enkel ogenblik voor de Afghaanse overheid hebt gewerkt, is het niet aannemelijk dat u op deze manier door de taliban zou worden beschouwd als hun vijand. U bevestigt ook dat de andere jongens niet naar een overheidsjob zochten, en alleen door hun aanwezigheid in de politiepost gezocht werden (CGVS, p.19). In elk geval lijken de taliban al snel alle belangstelling voor u te zijn verloren: na uw vertrek is uw oom naar de taliban gegaan en kreeg hij de boodschap dat hij u moest vinden en uitleveren (CGVS, p.19). Hij heeft sindsdien klaarblijkelijk geen problemen meer gekend, volgens u omdat de taliban een probleem hebben met u en niet met hem (CGVS, p.20) en uw oom woont nu nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS, p.19-20). Dat de taliban in eerste instantie zoveel moeite doen om u te zoeken, en weigeren te luisteren naar mannen van aanzien in de gemeenschap die het voor u opnemen (CGVS, p.20), en toch geen verdere moeite doen, kadert niet in een logisch geheel.

De slotsom van alle bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde feiten en dat u dus niet aannemelijk hebt gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. In de eerste plaats houden deze geen enkel verband met de door u beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek. Verder moet worden opgemerkt dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). U geeft ook toe dat u tijdens uw vorige procedure gebruik hebt gemaakt van vervalste documenten (CGVS, p.5). Dat u de authenticiteit van deze documenten benadrukt door te wijzen op het volgnummer dat erop staat, en dat blijkt te zijn als op het valse taskara dat de smokkelaar volgens u heeft gemaakt zonder ooit uw echte taskara te zien (CGVS, p.11) noopt eerder tot de conclusie dat ook deze documenten niet authentiek en betrouwbaar zijn. In elk geval verwijzen deze documenten naar uw identiteit en opelidingsniveau, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn risicoprofiel als jongeman "of fighting age", stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto

aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor. Een loutere vrees voor vervolging of een verwijzing naar algemene informatie over de situatie in het land van herkomst, werpt evenmin een ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul dient te worden beoordeeld: *"Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U bent immers na uw verblijf in Pakistan vrijwillig teruggekeerd naar deze regio (CGVS, p.7,8), die u eerder al had bezocht om uw papieren in orde te brengen (CGVS, p.10). Behalve uw schoonfamilie (CGVS, p.16) woont uw eigen familie ook nog steeds in Surobi (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15; CGVS, p.15,20) en bezit daar nog steeds gronden, die uw vader heeft gekocht voor zijn dood in 2006 (CGVS, p.13,17). Er is bijgevolg geen enkele reden om te denken dat uw verblijf in Pakistan een terugkeer naar uw land van nationaliteit, in casu Afghanistan, in de weg zou staan."* Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift en bevestigt de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden aan de hand van verzoekers regio van herkomst, het district Surobi in de provincie Kabul.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er*

plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u vertrouwd bent de naam van de Uzbinvallei, maar geen idee hebt waar deze ergens gelegen is (CGVS, p.23). Hieruit blijkt op voldoende wijze dat u zelf nooit in de Uzbinvallei hebt gewoond."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Kabul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. Waar verzoeker erop wijst dat het willekeurig geweld in de provincie Kabul voornamelijk plaatsvindt in het district Surobi, merkt de Raad op dat verzoeker voorbijgaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de gewapende confrontaties tussen de overheid en de taliban voornamelijk plaatsvinden in de Uzbin-vallei. De bestreden beslissing oordeelde echter terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hieruit afkomstig is. Waar verzoeker het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland en België citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instantie die belast is met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP